

νεθλίων τοῦ Σύρου. Τότε λοιπὸν δύνασαι Σὺ νὰ εἰσέλθῃς, ἅμα νυκτώσῃ, εἰς τὸν κήπον, καὶ ὅταν ἡ κόρη περάσῃ πρὸ τῆς μικρᾶς θύρας, διότι ἀπ' ἐκεῖ πρέπει νὰ περάσῃ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σπίτι, ὁρμᾶς Σὺ ἐπάνω τῆς καὶ τὴν σύρεις ἔξω."

„Ἀλλὸ θὰ ξεφωνίσῃ καὶ θὰ προφθάσουν ἔστῃ στιγμή οἱ δοῦλοι."

[ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΤΟ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝῶ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ.

Μεγάλῃς σπουδαιότητος γεγονὸς διὰ τὸν ἐμπορικὸν κί-
σμον τῆς Γερμανίας, ἔλαβε χώραν ἐπ' ἐσχάτων ἐν Βερολίνῳ.

ἐν ταῖς τέχναις καὶ ταῖς ἐπιστήμαις. Πανταχοῦ δὲ παρα-
τηροῦμεν, ἵνα εἰλικρινῶς ὁμολογήσωμεν τὴν ὑπάρχουσαν

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ.

Τῇ 27. Ὀκτωβρίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Φροντιστηρίου τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ ἐν Βερολίνῳ „παλαιοῦ Χρηματιστηρίου“, φυτωρίου, ἐν ᾧ πρόκειται νὰ μορφωθῶσιν οἱ ἔμποροι καὶ οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι τῆς νέας γενεᾶς, οἵτινες μέλλουσι ν' ἀντιπροσωπεύωσιν τὴν πατρίδα των ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς χώραις καὶ νὰ συσφίξωσι στενότερον καὶ διαρκέστερον τοὺς ἀμοιβαίους δεσμούς. Τὰ παλαιὰ καταρρέουσι καὶ οἱ χρόνοι ἀδιακίπως μεταβάλλονται. Οὕτω καὶ τὴν σήμερον βλέπομεν μεγίστας μεταβολὰς καὶ ἐν τῇ διεθνεί συγκαινωνίᾳ καὶ ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ

ἀλήθειαν, πρωταγωνιστοῦντας τοὺς Γερμανούς, εἰς οὓς ἡ ἀνάματος δραστηριότης καὶ ἡ ἀνεξάντλητος φιλοπονία, ἡ διακρίνουσα τὸν φυσικὸν αὐτῶν χαρακτήρα, ἐξησφάλισε διαρκῶς θέσιν διαπρεπῆ καὶ ἐξέχουσαν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν μεγάλων καὶ πεπολιτισμένων ἐθνῶν.

Τοιοιουτοτρόπως βλέπομεν τὴν σήμερον παρελθοῦσαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν πράγματι ἡ ἀγγλικὴ βιομηχανία ἦτο ὑπερτέρα πάσης ἄλλης καθ' ὅλην τὴν ὑφήλιον. Ἄντ' αὐτῆς κατέλαβε σήμερον τὰ πρωτεῖα ἡ γερμανικὴ σπουδαίως ἀνταγωνιζομένη καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς γαλλικὰς τέχνας του

συρμού, ἐξαναγκάσασα δὲ βαθμηδὸν τὸν ἐμπορικὸν κόσμον καὶ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γερμανικῆς γλώσσης, ἥτις πρὸ εἰκοσαετίας μόλις ἦτο γνωστὴ πέρα τῶν ὀχθῶν τοῦ Ῥήνου καὶ τοῦ Δουνάβεως.

Τὴν σήμερον ζῶμεν ὑπὸ ἄλλον ἀστερισμόν· ἀπὸ δεκαπέντε ἐνιαυτῶν τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου ἀνεπτύχθησαν καὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν, ἡ Ἀνατολὴ ἐγένεν εὐπροσιτωτέρα εἰς τὸν δυτικὸν πολιτισμόν, χωραὶ δὲ τέως ἄγνωστοι καὶ ἄβατοι εἰς πόδας εὐρωπαϊκούς πλησιάζουν νὰ καταντήσουν κέντρα καὶ ἐστὶν μεγάλης ἐμπορικῆς κινήσεως καὶ συναλλαγῆς.

Ἄλλ' ἡ πῆρα τῶν τελευταίων ἐτῶν ἀπέδειξεν, ὅτι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν μεγάλων σκοπῶν, οὐς ἐπιδιώκει πᾶσα βιομηχανία, ἀπαραίτητος εἶνε ἡ τελεία καὶ ἀκριβὴς γνῶσις τῶν γλωσσῶν καὶ ἰδιωμάτων, ἅτινα ὁμιλοῦνται ἐν ταῖς χώραις ταύταις. Ὑπὸ ταύτης δὲ τῆς ἰδέας ἀγόμενοι καὶ οἱ ἐν Βερολίῳ τὰ πρῶτα φέροντες ἱδρυσαν τὸ ἀνωτέρω Φροντιστήριον, ὅπου μέλλουσι νὰ διδάσκωνται τὰς ξένας ταύτας γλώσσας πάντες οἱ βουλούμενοι. Ἡ διδασκαλία θὰ ἐπιδιώκῃ πρὸ παντὸς πρακτικῶς σκοποῦς συνωδὰ πρὸς τοὺς πρακτικούς λόγους, ἐξ ὧν ἐπήγασε καὶ ἡ ἰδέα τῆς συστάσεως τοιούτου διδασκαλείου. Ἐν τῷ προγράμματι δ' αὐτῆς μέλλουσιν ἐκτὸς τῆς νεοελληνικῆς, τῆς βουμανικῆς, τῆς τουρκικῆς νὰ συμπεριλαμβάνωνται καὶ ἡ κινεζικὴ, ἡ ἰαπωνικὴ, ἡ Ἰνδο-στανικὴ, ἡ ἀραβικὴ, ἡ περσικὴ κτλ. Τὰ μέλη τοῦ φροντιστηρίου δύνανται ν' ἀνήκωσιν εἰς πᾶσαν οἰανδῆποτε κοινω-

νικὴν τάξιν, ἐν τούτοις ἐκ τῶν ἑκατὸν, ὅτινες εὐθὺς κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ἐνεγράφησαν οἱ πλείστοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐμπορικὴν τάξιν. Χάριν δὲ τούτων ὠρίσθησαν αἱ ὥραι τῆς διδασκαλίας τὸ πρῶτ' καὶ τὸ ἐσπέρας.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἱδρύματος ἀνετέθη εἰς τὸν διάσημον ἀσιανολόγον καθηγ. Σαχάου, μέλος τῆς ἐν Βερολίῳ Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν. Μόλις εἰκοσιτετραετῆς ἀνηγορεύθη οὗτος καθηγητῆς τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιέννης, διεκρίθη δὲ ἄλλοτε ὡς εἰς ἐκ τῶν νοημονεστέρων μαθητῶν τοῦ Νέστορος τῶν γερμανῶν ἀσιανολόγων, τοῦ ἐν Λευφίᾳ διδάσκοντος Fleischer. Γινώσκει ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδίᾳ τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἐξ ὅλων τῶν γερμανῶν ἐπιστημόνων αὐτὸς νομίζεται ὅτι εἶδε τῶν πλείστων ἀνθρώπων ἄσπετα καὶ νόον ἔγνω. Ἐκ τῶν λοιπῶν διδασκάλων μνημονεύομεν τῶν καθηγητῶν Ἀρενδ, Χάρτμαν, Λάγκε, Μόριτς, δύο Κινέζων, ἐπίτηδες ἐκ τῆς πατρίδος των προσκληθέντων πρὸς διδασκαλίαν τῆς Κινεζικῆς, ἐνὸς Ἰάπωνος, ὅστις συγχρόνως φοιτᾷ καὶ εἰς τὰ παραδόσεις τοῦ Πανεπιστημίου, ἐνὸς αἰγυπτίου καταγομένου ἐκ μεγάλης οἰκογενείας ἐν Καίρῳ καὶ διακρινομένου ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ νοημοσύνῃ καὶ τέλος τοῦ ἡμετέρου. Ἰωάννου Μητσοτάκη, ὅστις καὶ εἰς τὸν φιλολογικὸν τῆς Γερμανίας κόσμον εἶνε γνωστὸς διὰ πολλῶν μεταφράσεων ἐκ τῆς ἑλληνικῆς, ὧν μίαν μάλιστα ἐδημοσίευσεν πρὸ διετίας καὶ τὸ ἐν Στουτγάρδῃ ἐκδιδόμενον ἔγκριτον περιοδικὸν „Vom Fels zum Meer“.

1. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ. Ἐκ παρισιανῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 337).

2. ΚΟΡΗ ΓΕΛΩΣΑ. Εἰκὼν τοῦ C. Hom ἐν σελ. 341).

3. Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ Γ. Σόουερ (ἐν σελ. 345). Ὁ καὶ ἐξ ἄλλων εἰκόνων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ „Βασιλέως Ληρ“ γνωστὸς γενόμενος καλλιτέχνης Σόουερ παρουσιάζει ἡμῖν ἐν τῇ σήμερον ὑφ' ἡμῶν δημοσιευμένῃ γυναικί, ἐπὶ τῶν ὁρέων τῆς Ἰταλίας ζητοῦσαν καταφύγιον ἀπὸ τῆς καταδιώξεως. Αἱματηρὸς ἀγὼν εἶχε συναφθῇ μεταξὺ τῶν φυλάκων τοῦ νόμου καὶ τῶν ἀτιθάστων ληστῶν τῶν Ἀπεννίνων ὁρέων· οὗτοι κατεβλήθησαν ὑπ' ἐκείνων καὶ οἱ διαφυγόντες τὸν θάνατον ἐν τῇ συμπλοκῇ, ζητοῦσιν ἤδη σωτηρίαν διὰ τῆς φυγῆς. Καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἀρχηγοῦ των φεύγει καὶ αὐτὴ εἰς τὰ ὄρη, κρατοῦσα τὸ τέκνον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν στρέφουσα τὰ βλέμματα ὀπίσω πρὸς τοὺς διώκτας, ἐμπλεως μίσους καὶ ἀπελπισίας. Ἀγνοεῖ ἂν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἔπασσε μαχόμενος, ἢ ἂν συνελήφθη, ἢ περιπλανᾶται καὶ αὐτὸς μόνος εἰς τὰ ὄρη ζητῶν σωτηρίαν, τοῦτο μόνον γνωρίζει, ὅτι θ' ἀναδρέφῃ τὸ τέκνον τῆς οὕτως

ὥστε μεθ' υπερφανείας νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ στάδιον τοῦ πατρὸς του καὶ μετὰ ζήλου, ὡς ἐκεῖνος, νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο ἐπάγγελμα.

4. ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ (ἐν σελ. 348). Ἡ κίσσα συγκαταριθμεῖται καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν ἀρπακτικῶν πτηνῶν, διότι οὐδεμίαν παραλείπει εὐκαιρίαν, κατὰ τὰς πρωῒνας μάλιστα ὥρας, ν' ἀνιχνεύσῃ τὰ δένδρα, τὰς λόχμας καὶ τὰ πυκνά, ἐν γένει, μέρη τῶν δασῶν πρὸς εὐρεσιν καλιῶν καὶ ἄγρην ἀδυνάτων νεοσσῶν. Πεπροικισμένη ὑπὸ νοημοσύνης καὶ πολλῆς πονηρίας, κατορθώνει πάντοτε νὰ διαφεύγῃ τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίας περιπίπτει κατὰ τὰς διαφόρους τῆς ἐκδρομᾶς. Ἡ εἰκὼν ἡμῶν παριστάνει αὐτὴν συναντῶσαν ἐγγὺς καλιᾶς σκίουρον, προτιθέμενον νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν ἐν αὐτῇ ὦν. Ἡ κίσσα δὲν ὀπισθοχωρεῖ πρὸ τοῦ ἐπιφόβου ξένου, ἀλλὰ διὰ τῶν κραυγῶν τῆς ἀναγκάζει ἐκεῖνον νὰ παραιτηθῇ τῆς λείας καὶ ν' ἀφήσῃ αὐτὴν κυρίαν τοῦ νοστήμου θηράματος, ἐν ᾧ μακρόθεν οἱ ταλαίπωροι τοκεῖς μάτην θρηνοῦσι καὶ ὀλοφύρονται ἐπὶ τῇ σκληρότητι τῆς λάλου κίσσης.